

ДЕЈАН ЛУЧИЋ

ИСЛАМСКА РЕПУБЛИКА
НЕМАЧКА 2

**БРИТАНСКИ
ПЕЧАТ**

Copyright © Дејан Лучић, 1999

Copyright © 2012 за ово издање, ЛАГУНА

Copyright fotografije autora © Војислав Данилов Феки

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ову књигу посвећујем
збуњеним народима
Израела, Немачке
и Србије

*Jeder deutsche Bundeskanzler,
jeder deutsche Staatsbürger sollten jede
Zeile dieses einmaligen Buches ganz
aufmerksam lesen. Und stets mit
dem bleistift in der Hand...*

Сваки немачки савезни канцелар,
сваки немачки држављанин требало
би да пажљиво ишчитава сваки редак
ове јединствене књиге.

И стално с оловком у руци...

Радомир Смиљанић

САДРЖАЈ

Проблеми Непобедивог у Москви.	11
Масонски прстен открива Диригента.	25
Марго је затруднела	31
Поновни поход ислама на Шпанију.	47
Иранска служба ангажује немачког агента.	53
Астрални двобој	65
Копље судбине и Христов покров стижу у Сарајево	69
Непобедиви је дошао и отишао	79
Сеп креће у потеру за Непобедивим како би га спасао	88
Тајна база у институту у Жаркову.	95
Марго је киднапована	102
Марго је заврбована	116
Тајни КГБ из сенке руководи операцијом	135
Тангер жели смрт Хелмута Кола.	146
На трагу суфистичке ложе уз помоћ агента Никоа	151
Хазарска тајна.	169
Налог је издат	187

Турабијева сенка	190
Сусрет са Лејлом	198
Црногорска крв	208
Да ли су Албанци и Бошњаци верски и војни квислинзи турске империје	210
Контакт са амбасадом САД	219
Мете постају и Клинтон, Ширак...	222
Сусрет са принцом	224
Највећи муслимански град у Европи је Париз	229
Омар Абдел Рахман – суфистички поглавар за Америку	236
Одлазак у замак	241
Полуга – Светски исламски конгрес	250
Припрема напада муслимана на муслимане да би се оптужили неонацисти	264
Завера америчких Хазара	273
Сива еминенција Петербург тражи казус бели!	288
Авганистански синдром	296
Полицијска провера	302
Британски печат на Србији	330
Сеп у Тел Авиву	339
У срцу Мосада	349
Визија у Цркви Светог гроба	362
Мољак и коза	366
Суспензија, атентат... Мосадов покривач	369
<i>Хазарски речник</i>	377
ЦИА је прогутала удицу у Авганистану	389
Ко стоји иза завере против Израела	401
Благи дах врбовања	410
Опицавање обавештајаца	415

Тајни састанак и упутства за рад пристиглим маговима . . .	428
Врбовање целе тајне службе	433
Извештај агента Музичара, Мађара из Суботице.	439
Хијерархија завере	446
Листа смрти за виђене немачке десничаре.	463
Американци се боје црног пришта	467
Сусрет Осаме бин Ладена и Диригента.	473
Аладинова чаробна лампа.	486
Смрт новинарке <i>Дојче велеа</i>	495

Проблеми Непобедивог у Москви

Москва, април, јутро...

Сергеј Павлович Непобедиви, руски конструктор оружја, нервозно тресну телефонску слушалицу. Хитна помоћ није хтела да дође и да му превезе жену у болницу. Он изађе из свог стана и закуца на суседова врата.

– Коља, жена ми је болесна. Да ли можете да нас пребаците до Централне клиничке болнице?

– Како да не, чика Сергеј! Само да се обучем! – одговорио је доброћудни Коља, син Сергејевог колеге који се такође бави науком.

Стара лада самара клецала је када су сви сели у њу. Кренули су широким полупразним московским улицама према Централној клиничкој болници. Наташи Павлович Непобедивој било је зло. Температура јој је била 41 степен. Њен муж мазао јој је тело вотком како би скинуо температуру, али та терапија није помагала. У апотекама није било лекова. На црном тржишту лекова је било, али Сергеј Павлович Непобедиви за њих није имао новца. Ти лекови су се плаћали у доларима.

Стигли су у болницу. Високи чувар кажипрстом му је показао на обавештење залепљено на капији:

– Карантин је код нас, добри господине. Дођите када се председник опорави.

Да је дежурни на болничким вратима знао да под старом и изанђалом шубаром и у мантилу драп боје не стоји обичан старац, већ човек чију су главу четрдесет година јуриле све обавештајне службе света, можда би био много љубазнији. Али ако би му сада Сергеј Павлович Непобедиви и рекао своје име, њему то готово ништа не би говорило. Са тог човека, са његове судбине и посла још није скинута шифра „строга поверљиво“.

Непобедиви је био „поверљив“ само за сопствени народ. У иностранству су добро знали за његово постојање. И више од тога. Знали су чак и његову адресу, на коју му је стигло некакво писмо од доктора Питера Алквиста из Арлингтона, из Сједињених Америчких Држава. Доктор му је јављао да ће бити у Москви на сусрету америчких и совјетских научника и да му је велика жеља да се сретне са њим, Сергејом Непобедивим, једним од највећих совјетских конструктора ракетне технике.

„Ја, аутор нове књиге *Црвена ковачница: совјетска одбрамбена индустрија после 1965. године* и низа других радова“, наводио је о себи Американац, „пратим ваш рад годинама, високо оцењујем ваш удео у совјетској одбрамбеној индустрији и мислим да је он значајан за будућност. Веома ми је важно да моје схватање вашег посла буде истоветно са реалношћу, зато су ми драгоцене ваше оцене и коментари. Схватам да та молба није основана, но надам се да ћете ми помоћи да боље упознам ваш посао и вашу каријеру.“

Непобедиви је тада већ био добитник Лењинске премије, троструки херој социјалистичког рада. Имао је три Ордена Лењина. Двадесет година је био професор више техничке школе „Бауман“, наравно доктор техничких наука, а десет година дописни члан Академије наука СССР.

Али до тада о њему нигде није написан ни ред. О тајном научнику и конструктору ни у једном јавном часопису или зборнику, ни у једној енциклопедији или свескама академије наука никада ништа није публикувано. Са његовим радом био је упознат само уски круг људи који су, као он, „стављени у фах легендарних специјалиста“. Откуд је о њему знао Американац, може само да нагађа.

Међутим, Непобедиви је одговорио Питеру Алквисту на писмо. Саопштио му је телефон поверљивог лица преко кога може са њим да се повеже. Са Американцем се и сусрео када је овај био у Москви. „Надлежни органи“ су му то дозволили. А после, када је отишао у пензију и престао, дакле, да ради у Коломенском конструкторском бироу машиноградње, од Американца је добио позив да пола године држи предавања на Колумбија универзитету. Позив је важио и за његову жену. Саопштавано је да су плаћени пут, стан и храна и загарантована висока професорска плата, али Сергеј Павлович је одбио.

Шта је створио „тајни конструктор“, професор Непобедиви? Веома много: двадесет осам видова оружја. Између осталог, у читавом свету познате противтенковске системе водећих ракета маљутка, шмељ, штурм, атака и хринзатема. Затим, фамилију преносних противавионских ракетних комплекса стрела и игла, тактичке ракетне комплексе точка и точка-у, као и оперативно-тактички ракетни комплекс ока. А научници блиски Непобедивом сведоче да

Сергеју Павловичу треба да буду захвални милиони грађана, тачније читав Совјетски Савез, зато што је шездесетих година пронашао необичан, сада веома популаран синтетички материјал лавсан.

То се догодило овако. Првим совјетским преносивим противтенковским вођеним ракетним пројектилом маљутка, који је измислио Непобедиви, управљало се помоћу веома танког кабла, милиметарске дебљине. Он се обмотава око ракете, као конац на калем, и помоћу њега се ракета два-три километра може да води ка циљу. Тај кабл има неколико проводника који су, ради изолације, омотани свиленим нитима које су набављене у Кини.

Половином шездесетих, памте многи, односи између совјетског Савеза и Кине су се погоршали. Две земље су биле на ивици рата. И, јасно, прекинут је увоз свиленог конца. А маљутка је већ произвођена у серијама од по четрдесет хиљада комада годишње. Шта да се ради?

Непобедивом је предлагано да пређе на свилени конац који се производио у Узбекистану. Одлетео је у Ташкент, упознао се са процесом производње свиле у тој републици и схватио да га продукција не задовољава. Пре свега, била је веома мала, па и ако би се свилени конац употребљавао само за изолацију каблова на маљутки, не би било довољно ни за противтенковске пројектиле. Поред тога, ташкентски конац био је готово два пута дебљи и исто толико пута тежи од кинеског. И шта?

На једном високом партијском посленику, који се управо био вратио из САД, непобедиви је видео кошуљу направљену од тканине сличне кинеској свили, а било је јасно да је вештачка. Није уложио много труда да му тај партијски чиновник прода своју кошуљу како би установио њен

састав. Реч је о синтетичком влакну, које је код Руса названо лавсан. А до његове производње није се лако стигло.

Нико се није усуђивао да прода технологију или неопходну количину влакана, пошто је КОКОМ био забранио трговину таквим материјалима са Совјетским Савезом. Тада је Непобедиви, уз помоћ министра одбрамбене индустрије Дмитрија Устинова, ипак успео да из неких земаља добије машине за трећину производње. Комплекс фабрика за производњу лавсана направљен је у централној Русији, у ударничком року, али без икакве помпе приликом пуштања у рад. Кроз неколико месеци маљутке су летеле у ваздух помоћу проводника обмотаних влакнима лавсана, а људи у Москви шепурили су се у мантилима, кошуљама и хаљинама такође сашивеним од лавсана.

Тако је било некада, сећао се Непобедиви док се возио старом ладом према свом скромном стану. Тугу у колима прекину комшија Коља који је возио.

– Можда бих могао да вам помогнем, друже Непобедиви.

– Знам, да ми позајмиш новац, али ја нисам у могућности да ти вратим – скрушено је говорио велики научник.

– Није реч о позајмици. Одвешћу вас у једну приватну клинику. Држи је један мој пријатељ који је довољно богат да може да бесплатно лечи сиротињу као што смо ми научници.

– Ко је он, неки шпијун или мафијаш, кад се обогатио у овој нашој несрећној земљи?

– Искрено мислим да је бизнисмен, наравно на његовом путу до богатства било је и корупције. Он је то могао, син је једног партијског кадровика. Обогатио се извозом нафте и увозом лекова. Пријатељ је са сином Јосипа Броза Тита...

– Са ким? – упита Непобедиви.

– Са Мишом Брозом, Титовим сином. Он је представник загребачке фирме ИНА у Москви. Видећете, фин момак, помоћи ће нам.

– Добро, Коља, возите код њега, мојој жени је све лошије.

Франц Јозеф окрену број телефона у Москви свог колеге из Руске спољне обавештајне службе пуковника Никите, са којим је сарађивао.

– Франц Јозеф из БНД-а, здраво колега.

– Здравствујте мој тавариш Гестапо, шта вас мучи?

– Нервира ме то што ме зовете Гестапо!

– Па и ви нас и даље зовете КГБ, а ми се лепо зовемо Руска спољна обавештајна служба.

– Знате, навика!

– Знате, навика и код мене. Ета так! Шта вас мучи?

– Треба ми неки научник кога бих потурио некима као Непобедивог.

– Непобедиви је стварно мамац...

– Знате да га нуди руска мафија на црном тржишту?

– Није ваљда!? – рече као запањено Рус.

– Да.

– Ко се упецао на ту причу, ваши господари из ЦИА?

– Нису Амери наши господари. Они су наши савезници.

– Против кога, мој хер Франц? Против нас, Руса? Па, ми смо само „шаргарепа“ да би вас Амери држали у НАТО тору.

– Није тако!

– Ко хоће Непобедивог?

– То и ми хоћемо да знамо. Претпостављамо да су неки исламски фундаменталисти.

– Којима из позадине конце вуче ЦИА...

– Ех ви, ЦИА, па ЦИА... ваљда постоји и неко други.

– Пошто ми нисмо, онда су они!

– Нису.

– Онда сте све рекли. То су Иранци.

Пауза...

– Проклети да сте! Јесу!

– Еј бре, ми јесмо изгубили државу, али нисмо изгубили обавештајни ген. Непобедиви вам треба као мамац?

– Да!

– Добићете једног Непобедивог, он је сада бедни пензионер који и не прима пензију. Можда ће штети да крене у авантуру, не због пара, већ онако...

– Ирационално?

– Такви су генији. Је л' то све?

– Да!

– Обавестићу вас кад стиже у Немачку.

– Прави или лажни?

– Зините да вам кажем! Ха, ха!

Телефон зазвони на Сеповим грудима, у цепу сакоа, док је био у супермаркету.

– Непобедиви фудбалери стижу ускоро у Беч – шифровано је Франц Јозеф обрадовао Сепу, који је схватио да руски научник стиже у Беч.

Чим је стигао у свој стан, успоставио је кодирану компјутерску комуникацију са шефом који му је саопштио да ће „поштар“ бити Дитер Хофман.

Одмах затим Сеп поче да „чешља“ компјутер како би сазнао ко је „писмоноша“ и како да игра са њим, јер је био сувише опрезан. Он „зарони“ у компјутер.

Дитер Хофман, са надимком Бели вук, по мишљењу шефа аустријске тајне полиције Освалда Кеслера, јесте другоразредни препродавац оружја. Хофман је пре свега међународни специјалиста за прибављање авиона и хеликоптера којима се илегално пребацује оружје, и у самој Аустрији је – у тој области – без премца. Хофман је успевао да лако изнајми у Русији, Украјини и Мађарској транспортере антонов 26, иљушине и боинге 707 које бивше ваздухопловне компаније у овим земљама поседују у огромним количинама. Његова компанија *Летећи тигрови* у року од две године транспортовала је више стотина тона ратне опреме не либећи се да пилотске кабине као и труп обележава симболима Црвеног крста. Према плановима летења компаније *Летећи тигрови* које је набавила аустријска полиција, лако се уочавају путеви шверца оружја: Картум (Судан) у коме је оружје утоваривано у авионе; техничко слетање на Кипру или у Сплиту, контрола утоварене робе и њено искрцавање у Марибору, транспортовање робе до Јабланице – преко Сплита – хеликоптерима или камионима.

Када је почео рат у Босни, Хофман је често парадирало улицама Сарајева. Склапао је познанства, делио и сакупљао визиткарте. Трећег јула 1992. године затражио је дипломатски пасош високог комесаријата за избеглице, али је из Женеве стигао негативан одговор. Међутим, аустријске власти биле

су галантније: Хофман се представљао као „специјални изасланик“ министара за спољне и унутрашње послове. Успешно је изигравао неку врсту тајног агента, па су власти у Бечу веровале да ради за немачку обавештајну службу БНД. Истовремено, показивао је фалсификована документа којима је доказивао да ради за аустријску обавештајну службу.

У јесен 1992. Хофман је званично проглашен „одговорним за безбедност међународног аеродрома Ферихеди у Будимпешти. Искористио је ово постављење да би проширио и ојачао своју мрежу. У то време саудијски краљ Фахд понудио је 80 милиона долара босанским муслиманима за вођење рата против Срба и Хрвата, а и велике количине новца из других арапских земаља стизале су у Аустријску националну банку. Користећи ова средства, Хофман и Ал-Фахди припремали су се да допреме велике количине оружја кинеске производње до аеродрома у Марибору.

Сеп диже главу од компјутерског екрана, устаде и узне конзерву пива из фрижидера. Кроз главу му се вртела Кина. Да ли постоји савез Кине са Ираном? Кина извози оружје свакоме ко плати, али у предности су ипак савезници. Да ли су муслимани у Босни савезници Кине? Нису, али је током 1994. године стигло неколико стотина противтенковских пројектила из кинеске фабрике *Норинко*. Ове ракете су, наводно, биле купљене на рачун суданске владе али их је она, преко једне кинеске ваздухопловне компаније, допремила до Марибора, а одатле су хеликоптерима хуманитарне организације *Лешети шиџрови* пребачене до Травника.

Један од центара илегалне трговине смештен је у Бечу, одакле бивши официри КГБ-а вуку конце уз помоћ својих веза, у неким од фабрика оружја на Криму, с руском мафијом и официрима прекоморске руске флоте.

Трговина се одвија методама мафије и поштује се само кеш, и то у доларима. С изузетком САД и Ирана који оружје шаљу из политичких или верских разлога, остали испоручиоци брину само о својој заради.

– За кога ради Хофман? – упитао се Сеп, претражујући компјутер, читајући гомилу података о Хофману.

Аустријске власти су услужније. Хофман се узастопно представља као „специјални изасланик“ аустријског министра унутрашњих послова или његовог колеге, министра спољних послова Алојза Мока. Он гаји причу о себи као о тајном агенту, кроз анегдоте достојне романа Џона Ле Кареа. Изузетно талентован за двоструку игру, он је очито навео Аустријанце да поверују да има протекцију у БНД-у, немачкој обавештајној служби.

Како се сазнаје из више извора, овај мајстор фалсификата у ствари је био информатор бившег шефа државне полиције у Бечу Густава Хохенбишера. „Хофман није један од мојих агената“, тврди садашњи шеф аустријске државне полиције Освалд Кеслер. „Никада се нисам срео са тим господином“. Оклевање, а затим признање: „Затражио сам од мојих

подређених да прекину сваки контакт са том сумњивом особом.“

– Хм, хм – прокоментариса Сеп. Ипак је Хофман наш човек из БНД-а, само му је маска да је клоун, и одбачен, тако рећи самозванац; но, он је одрадио одличан посао.

У Бечу су цене оружја, кад их је Сеп анализирао, изгледале овако. Један тешки руски хеликоптер МИ-24 стаје око четири милиона долара, плус милион за резервне делове. Оклопни хеликоптер МИ-8 стаје три, а МИ-14 два милиона долара. За два милиона долара може се купити руски тенк Т-72, а француски лекерк за шест милиона. Ракета игла вреди 10.000 долара.

Сједињене Америчке Државе такође учествују у илегалном снабдевању муслимана оружјем. Агенти ЦИА у Словенији и у Аустрији користе посреднике како би купили оружје из различитих извора – руских, украјинских или пољских – за рачун муслимана. Не ради се о великим количинама, вредност је неколико милиона долара годишње. Агенти никада не наступају директно, све се обавља банкарским вирманима.

„Међутим, то није прецизан податак“, рече Сеп у себи. Сети се да су Хрвати, уз подршку САД и Немачке, само 1993. године потрошили две милијарде долара за куповину оружја. Било је то стрељачко наоружање, али и тенкови Т-72 и Т-55 совјетске производње, као и ракете земља-ваздух. Зна се да су само 1994. и 1995. године Хрвати и муслимани купили на црној берзи различито оружје у вредности од 10 милијарди долара, од калашњикова, преко тенкова Т-72 до пројектила, минобацача калибра 60, 82, 107 и 120 мм, топова, тешких митраљеза и, наравно, муниције која треба да подмири сав тај арсенал.

„Зашто су Американци и Немци форсирали совјетско оружје?“, упита се Сеп. А онда сам себи одговори: прво, да би продали оружје које им је остало из Источне Немачке, а затим да би корумпирани совјетски, односно руски војни врх. Разни бивши официри КГБ-а и ГРУ-а удружили су се са мафијашким руководиоцима неких фабрика оружја на Криму, а и са официрима Црноморске флоте. Њихов је циљ да продају тешко наоружање у бившој Југославији. Пошто оно Србима није потребно, заинтересовани су Босанци и Хрвати. Ови бивши официри навикли су да се крећу изван граница некадашњег совјетског царства и имају контакте свуда на Западу. Они су успешно ступили у контакт са потенцијалним клијентима. Учешће припадника морнарице из Севастопоља неопходно је за утоваривање терета. Зато су и они увучени у игру... „Е, па тај ланац може да води и до Ирана и Ирака! Како се нисам сетио!“ Амери су тако ушли у природне токове продаје оружја. Инфилтрирали су своје људе у руску мафију. То је значи двострука игра. КГБ прави мафију коју инфилтрира Запад, а ЦИА буши мафију и тако улази у све поре корумпираних постсовјетске империје.

Сеп се замисли над овим подацима. Оно што га је иритирало био је двојни морал Аустрије. Али није вредело да се нервира. Он се одмакну од компјутера и поче да размишља:

„Хофман је наш агент авантуриста који је, заједно са Еугеном, одрадио посао за муслимане. Продао је робу коју би ионако неко продао, а ушао је ’у месо’ својим наручиоцима. Велика је могућност да је и Суданац Ал Фахти Ел Хусеин наш човек, јер је пуштен по откривању операције. Амери су о свему знали, што значи да су то операције под њиховом капом, али шта је био прави циљ целе ујдурме, осим наоружавања упркос ембаргу? Евиденција иранских линија у Босни, да то је оно што је интересовало БНД и ЦИА.“

Сеп погледа друге фајлове и нађе податак да је у то време бивши КОС, српска војна обавештајна служба, забринут обимом који ова трговина достиже, одлучио да Хофману постави замку. Ова служба открива Мађарима једну нову манипулацију аустријског трговца. Он је покушао да им прода један систем за електронску трансмисију за оклопна возила, а показало се да је тај систем наводно омогућио Аустријанцима да шпијунирају комуникацију мађарске армије. Дитер Хофман је оптужен у мађарском војном суду за шпијунажу у корист Аустрије.

Послови Дитера Хофмана трпели су због његовог хапшења. Његов сарадник, Рус по имену Бондаренко, управљао је аустријско-арапском филијалом извесно време пре него што се дистанцирао. Но, сада је Хофман поново у игри, баш он доводи Непобедивог из Русије. Ко све њиме манипулише? БНД, ЦИА, Руска спољна служба, Мађари, Срби...

Сеп искључи компјутер и крену на састанак.

Дитер Хофман је покровитељаки држао под руку старог научника Непобедивог. Деловали су као отац и син. Сеп им приђе кад су излазили из таксија и представи се једним од својих имена.

– Хвала, колега – рече Дитеру Хофману, надајући се да ће овај сада отићи.

– Нема хвала, идемо заједно. Ја сам потписао реверс за друга Непобедивог.

– Глупост! – рече Сеп.

– Не, него наређење! Водите нас на примопредају са купцем.

– То тек треба да се организује – рече Сеп и мобилним телефоном позва свог сарадника: – Шатри, стигао је стари кога смо чекали, јавите пријатељу! – рекао је Сеп без околишења.